

Christus en de Zijnen

Preek van ds. L. Huisman

Geliefden, het Woord van God, dat we u vanmorgen willen prediken, staat in Joh.1: 11,12 en 13.

Hij is gekomen tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven. Welke niet uit de wil des vleses, noch uit de wil des mans, maar uit God geboren zijn.

Het gaat in deze tekst over: Christus en de Zijnen. En dan wordt de mensheid in twee delen gesplitst.

- 1^e Wie zij zijn die Hem niet aannemen.
- 2e Wie behoren tot degenen die uit God geboren zijn; want die zijn het die Hem aannemen.

Het Woord van God, dat weten we uit de Catechismus, is een sleutel. Een sleutel, waarmee het ene deel van de mensen wordt binnengezet. Dat doet niet de dominee, dat doet niet één of andere man of vrouw, die het wel van ù gelooft en het van ù niet gelooft, of van ù wel en van u niet; maar dat doet God door Zijn Woord. Het Woord is dus een sleutel. Het ene deel van de mensen wordt door die geopende poort met deze sleutel binnengebracht, en het andere deel van de mensen wordt buitengesloten. Dat doet het Woord. Ik zal u de sleutelen des hemelrijks geven, zegt de Heere tegen de discipelen. Niet zoals de Roomse kerk het verstaat, alsof Petrus bij de poort van de hemel staat en alsof hij de sleutel draagt en hij naar zijn believen de één kan binnenlaten en de ander buitensluiten, dat is een verhaaltje; dat rust niet op de waarheid van de Bijbel. Maar zo, dat de apostelen en alle dienaren van het Evangelie van God macht gekregen hebben om in het gebruik van het Woord dóór dat Woord het ene deel der mensen binnen te sluiten en het andere deel der mensen buiten te sluiten. Op gezag van Christus Zelf. Want Christus blijft altijd de grote Sleuteldrager. Hij is de meerdere Eljakim, op wiens schouders de sleutels van het huis van David gelegd worden. Hij opent en niemand sluit. Hij sluit en niemand opent. Tot Johannes zegt Hij: Ik draag de sleutels van de hel en van de dood. Die draagt Jezus. En Hij geeft Zijn dienaren de sleutel van het Woord. En daar valt de mensheid bij in tweeën uiteen: aan de éne kant die uit God geboren zijn; en aan de andere kant die weigeren in Hem te geloven, al behoren ze tot het Zijne. Want de scheiding loopt niet langs het boek van de scriba, dat weet u allemaal wel. Het is niet zo: lid van de kerk, gedoopt, trouw naar de kerk gaan, bidden en bijbellezen aan de ene kant, en mensen die nooit naar de kerk gaan, ongelovigen, zondaren aan de andere kant. Het is wel waar dat die laatsten aan de andere kant staan, maar dat zijn

er veel méér, dan alleen die, die openbaar goddeloos zijn.

We zien het hier in het optreden van de Heere Jezus in het midden van Zijn volk. Daar gaat ook een groot deel van het volk des Heeren verloren, van de kinderen des Koninkrijks. Dus, om in nieuw-testamentische taal te spreken, van kerkmensen, van gedoopte mensen, die formeel wel in de boeken van de kerk staan opgeschreven, maar die wezenlijk niet aan God verbonden zijn door een waarachtig geloof, omdat ze de nieuwe geboorte missen, die uit God is. Soms wel godsdienstig, op allerlei wijze, maar niet wezenlijk Christus ingeplant, en daarom, omdat de scheidslijn dwars door de kerk loopt, soms dwars door de gezinnen loopt, daarom is het zo noodzakelijk dat we altijd weer opnieuw vrezen met een kinderlijke vreze, die ons van de zonde en van de wereld doet afzien en die ons doet vluchten tot God, om onze naam te mogen lezen, nee, niet in het verborgen boek, dat alleen voor God is, maar in de geopenbaarde wil van God, in de doorboorde handen van de Heere Jezus Christus, in het handschrift dat in de handen van Christus gegraveerd staat. Want Hij zegt: Ik heb u in Mijn beide handpalmen gegraveerd. En als we nu door het oog van het geloof in de handpalmen van Christus het graveersel mogen vinden, dan staat ook onze naam in Zijn handpalmen gegraveerd. Welnu, de Heere doe ons niet rusten, eer we ook in die doorboorde handen onze naam gelezen hebben. Aan de ene kant de naam 'zondaar', 'verlorene', 'ongelovige', 'goddeloze', maar aan de andere kant de naam: 'gewassen', 'geroepen', 'geheiligd', 'afgezonderd', 'voor eeuwig verkoren', 'bemind tot in de dood toe'.

Het Woord, zegt Johannes, dat is vlees geworden, en dat heeft onder ons gewoond. Hij brengt de mensheid tot een scheiding. Hij is de Persoon, in Wie het Woord zichtbaar wordt. Onder het Oude Testament hadden ze alleen het hóórbare woord, de inhoud van dat Woord was de Heere Jezus Christus.

In de volheid des tijds, dan zendt God het Woord in de persoon van Christus Jezus. Dat Woord, wat altijd geweest is. Dat Woord, wat ook onder het Oude Testament zijn klank heeft doen horen, waardoor er ook toen tot God bekeerd geworden zijn. Dat Woord is nu vlees geworden en dat Woord heeft onder ons gewoond, zegt Johannes, en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien. Een heerlijkheid ? Wat voor een heerlijkheid ? Hij heeft nooit in een paleis gewoond. Hij heeft nooit een kroon gedragen. Ja, wel een kroon gedragen, een kroon van doorntakken. Jesaja zegt van Hem: we zagen Hem aan, maar er was niets te begeren in Hem; er was geen enkele glans op Hem. Maar Johannes zegt: wij hebben Zijn heerlijkheid gezien. En dan bedoelt hij waarachtig niet alleen Zijn heerlijkheid toen Hij van de Olijfberg naar de hemel voer, maar dan denkt hij aan de heerlijkheid die hij in Hem gezien heeft als de lijdende en stervende Borg, Die voor anderen betaalde, Die de schuld Zijns volks heeft uit Gods boek gedaan. En dan zegt Johannes: en we hebben Zijn heerlijkheid gezien, een heerlijkheid als des Eniggeborene van de

Vader; vól van genade en vól van waarheid, zegt hij.

En nu, op dit vleesgeworden Woord, deelt zich de mensheid in tweeën. O zeker, er kan met de opwekking van algemene godsdienstige gevoelens veel bereikt worden, veel mensen bewogen worden. U ziet het in deze dagen. Als regeringspersonen en kerkelijke leiders de mensen oproepen om ergens in Nederland naar een plaats te komen, met spandoeken en trompetten en allerlei poespas, dan komen er duizenden en duizenden mensen. Ze komen aan om hun steentje bij te dragen, om mee te schreeuwen over de wantoestanden, welke er in deze wereld zijn. Onder het mom van het christendom worden de mensen als schapen bijeengedreven om luid te schreeuwen tegen de oorlog in Viëtnam, ja, tegen de oorlog van één kant, alleen de oorlog, die die gemene, slechte Amerikanen voeren daar. Niet tegen de oorlog van de Communisten, dat zijn tegenwoordig de poesjes, die je met handschoenen aan moet pakken, dat zijn de engelen van de nieuwe tijd, die brengen ons geen kwaad, die brengen ons alleen maar heil. En zo kruipen we van lieverlee in hun huis. Maar goed, hoe verschrikkelijk die oorlog ook moge zijn, ik wil er slechts dít mee zeggen, dat duizenden mensen warm te krijgen zijn door algemene godsdienstige gevoelens, om samen te komen, om samen te roepen en om samen te schreeuwen en om verder samen niets te doen. Het Evangelie van Jezus Christus heeft ook een samenbindende kracht, maar het heeft ook een verdelende kracht. Het Evangelie is ook als een hamer en als een vuur, dat wezenlijk samenbindt, maar dat dan wat door het vuur gelouterd is, wat eerst stukgeslagen is op de rotsen van Gods heilige regels, van Gods gloeiende wet, van Gods heerlijk getuigenis.

We zien de mensheid, zeg ik, uiteenvallen wanneer het Woord Zich presenteert, Jezus Christus.

En dan zegt Johannes: Hij is gekomen tot het Zijne. Het Zijne. Dat is het volk der Joden. Dat was het Zijne, Zijn volk, Gods volk. Troost, troost Mijn volk, heeft Jesaja gezegd, het was het volk van Israël. En tot dát volk is Hij gekomen. Hij was de Beloofde aan de vaders. Ze zagen naar Hem uit. De Messias was een begrip. En nu is Hij gekomen. Hij is gekomen tot het Zijne. En dan staat er: en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. De wereld kent Hem niet. Dat is tot op een bepaalde hoogte nog te begrijpen. De wereld buiten het Jodendom, de heidenen die geslachten na geslachten geleefd hebben in de dikke duisternis van hun vaderlijke godsdiensten, onder allerlei valse profeten en toverdokters, die hebben Hem nooit gekend. Ik zeg, dát is te begrijpen. Maar het Zijne, Zijn volk; vanaf de dagen van Abraham droegen ze wetenschap van de Messias. Geslacht na geslacht hebben die gedachte levend gehouden; of liever, GóD heeft die gedachte levend gehouden in Zijn verbond: Hij komt ! Hij komt ! En dan komt Hij. Dan komt Hij eindelijk tot het Zijne. En dat woord 'het Zijne' is van zeer diepe betekenis. Want in Johannes 19 staat dat Johannes Maria in zijn huis nam. Weet u wel, als Maria daar onder het kruis staat, en de Heere Jezus tot Johannes zegt: Zie uw moeder ! En tot Maria: Zie uw zoon ! Dan staat er: en van die ure af nam haar de discipel in

zijn huis. En dan wordt er in de grondtekst, in het grieks, precies hetzelfde woord gebruikt, wat hier gebruikt wordt. Dus, Hij is gekomen tot het Zijne, dat betekent: Hij is gekomen tot Zijn huis, Zijn eigen huis. Israël was het huis van de Logos, het Woord, Jezus, het vleesgeworden Woord. Maar dan blijkt hun ongeloof zoveel érgers te zijn, want als Hij tot eens anders huis gekomen was, of tot het huis van het heidendom, dan hadden ze kunnen zeggen: ja, ze hadden Hem ook nooit gezien, nooit van Hem gehoord ! Maar Hij is gekomen tot het Zijne. Hij is als Koning gekomen tot Zijn eigen volk. Erger nog, Hij is als Vader gekomen tot Zijn eigen gezin. De man in zijn eigen huis. En dan staat er: Hij is gekomen tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Niet aangenomen, daar zit het woord nemen in, tot zich nemen. Ook weer dat intieme, zoals er staat, dat als Jozef van de engel de boodschap had dat Maria onschuldig was, dan heeft Jozef zijn vrouw tot zich genomen. Dat ziet op die huwelijksband, die twee die tot één zullen zijn. Nu, zo staat er hier in de tekst: Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Ze zijn niet één met Hem geworden. Ze hebben niet in Hem geloofd. De zonde, geliefden, de zonde is onredelijk. Het ongeloof is eigenlijk insubordinatie. Jongens die in militaire dienst zijn, die weten wel wat dat betekent. Insubordinatie, dat betekent opzettelijk niet gehoorzamen aan hetgeen van boven wordt opgelegd, als een bevel u voorgeschreven is. Zo heeft God gezegd: dit is mijn Zoon. Ik heb Hem aan u gegeven. Hij komt tot Zijn eigen huis. Dit is de verwachte Messias ! Maar ze hebben Hem niet aangenomen. Geliefden, dat heeft Israël gedaan. En daarom draagt Israël de vreselijke straf tot op de dag van vandaag. Maar wij. Nu wij. Want nadat Israël door God is weggeworpen, afgehouden van de olijfboom als een onvruchtbare tak, heeft God de heidenen tegen nature ingeënt in de olijfboom. Nu is de gemeente van het Nieuwe Testament als het ware in de plaats van het volk der Joden gekomen.

Nu zegt de Heere van óns: Hij is gekomen tot het Zijne. Want u behoort bij de Gemeente, u bent geboren uit gelovige ouders die belijdenis der waarheid deden. U bent gedoopt, u draagt het merk- en veldteken van Jezus Christus. En als zódanig behoort u tot de Zijne. God heeft u apart gezet, apart van de wereld, apart van de heidenen, apart van de ongelovigen. God heeft u als Zijn gemeente apart gezet. En nu hebben we kerstfeest gevierd en daarin hebben we inzonderheid herdacht: Hij is gekomen ! Maar zo komt Hij áltijd nog, elke preek is een komen van Christus tot u, van niet minder waarde als Zijn geboorte in Bethlehems stal. Hij is gekomen tot het Zijne. En nu noemt God ook het Zijne, de Zijnen, Zijn eigen huis, Zijn eigen volk, waar Hij thuishoort, waar Hij aan beloofd is, waar Hij aan gegeven is in de prediking van het Evangelie, van God gegeven om te zijn een Zaligmaker van zondaren. Want God laat u prediken, hoofd voor hoofd, dat er voor u een Zaligmaker is, die u zaligmaken wil van al uwe zonden. Daarom heeft God Hem u gegeven. Hij is gekomen tot het Zijne. En wat is nu het gevolg van Zijn komen ? Van de meesten van u geldt het: maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Als ik

de banken afga, en ik vraag u hoofd voor hoofd: hebt ge Hem aangenomen ? Zijt ge een kind van God ? Hebt ge een recht gekregen om kinderen Gods te worden ? Zijt ge uit God geboren ? Dan antwoorden de meesten van u: nee, nee, ik niet, ik niet, ik niet.....

O, wie kiest, o verdwaasden, voor 't leven de dood ? Hoe is dat toch gekomen onder Israël ? En hoe komt dat toch onder ons ? Dat het grootste deel der mensen nog zonder God en zonder Christus door het leven gaat ? Geliefden, de zonde is altijd onzinnig, de zonde is verblindend. Velen van de Zijnen wandelden niet meer met Hem. O, ze vonden het Evangelie dat Hij bracht wel mooi. Ze konden met ontroering luisteren als Hij preekte over een jongen die van zijn vader was weggegaan, die al zijn goed er met hoeren had doorgebracht, en die eindelijk in zijn grootste armoede, nederig en smekende terugkeerde en zei: Vader, ik heb het niet verdiend, maar mag ik hier weer op de hofstee wonen ? Al heb ik maar een plaatsje van een huurling ! O, wie zou niet ontroerd worden ? Je beeldt het je in; je stelt het je voor, je huilt tranen om zulk een geschiedenis! Ja, maar als het volk dat het hoorde zélf die verloren Zoon was; als Jezus tegen de oversten van Israël zei: gíj zijt die zoon, gíj hebt het goed van Mijn Vader erdoor gebracht ! Dan zeggen ze: wij ? wij ? Wij zijn fatsoenlijke mensen. Wij zijn niet uit hoererij geboren. Abram is onze vader. We hebben de inzettingen des Heeren onderhouden ! Dan riepen ze: Kruist Hem ! Kruist Hem !

Geliefden, zou het daar soms ook in óns leven op vast kunnen zitten ? We houden van een goede preek; we zijn soms ook wel eens ontroerd, als er geweldige geschiedenissen uit de Bijbel worden voorgedragen, als het Evangelie met klem en kracht gepreekt wordt en het geluk van degenen die God vrezen wordt voorgesteld, daartegenover de rampzaligheid van degenen die de Heere verwerpen. O, dan kan je wel eens innerlijk bewogen zijn, dan kan je wel eens tranen schreien over zóveel geluk en over zóveel rampzaligheid. Maar dan, als dat Evangelie persoonlijk wordt en dat wordt het, dat wórdt het, vroeg of laat. Dan komt dat Evangelie persoonlijk aan de deur van ons hart, en dan zegt de Heere: maar gíj zijt die zondaar. Gij zijt die melaatse; gíj zijt die blinde; gíj zijt die hoereerder; gíj zijt die moordenaar; gíj zijt die dief; gíj zijt die onheilige; gíj zijt die heiden. Dan schrikken we terug. En als dat Evangelie ons zegt: Laat los ! dan zult ge losgelaten worden ! Ja, moet je dan álles loslaten ? Alles voor nul en gener waarde achten ? Je altijd maar in de hoek laten drukken, tot in de grond toe laten vernederen ? Je leven verliezen ? Ja maar, ja maar, dan houd je niets meer over. Is het dan zó erg ? Man, je moest eens weten, ik bedoel het wel goed. En ik ben de eerste de beste niet. En ik ben ook ijverig om de Heere te vinden. Als je dat nu allemaal verliezen moet. Als de Heere nu zegt: dat is nu allemaal als een wegwerpelijk kleeft. Dat kan nu niet bestaan in de dag van het gericht ! Dan doet dat toch wel veel pijn. Dan hebben we toch wel genáde nodig, om te zeggen: Heere, U hebt gelijk ! U hebt echt gelijk als U me voor altijd verstoot. Ik zal nooit kwaad van U spreken. Ik zal in de hel nog zeggen dat U recht zijt in al Uw

weg en werk. Ik zal het aan al de duivelen vertellen, dat mijn plaats rechtvaardig in de eeuwige duisternis is. Ja, om dát te zeggen, hebben we nodig de Heere lief te hebben boven onszelf, om dat te zeggen hebben we genade nodig, om dat te zeggen moeten we uit God geboren zijn. En dán zeggen we het ! Dan zijn er tijden in ons leven, dat de Heere ons hart overreedt, dat we zó aan de kant van God staan dat we zeggen: Heere, het hoort. Maar dán zijn we ook gered, dan zijn we ook op het smalle pad. Maar anders, dan blijven we geveinsd. Witgepleisterde graven, zegt Jezus, aan de buitenkant wel mooi, maar van binnen vol dorre doodsbeenderen. Want vergeet het nooit, daar is een theoretische verwerping van Christus, dat doet de communist en de atheïst en zovelen, die allerlei vreemde godsdiensten aanhangen. Die verwerpen theoretisch, zwart op wit, de Christus en die spreken Hem openlijk tegen. Maar er is ook een praktische verwerping van Christus. En de praktische verwerping van Christus, die vindt menigmaal plaats, die vindt door velen plaats, waar in theorie de waarheid wordt onderschreven, waar u beslist niets zal afdoen van de gereformeerde leer, maar waar u in de praktijk van uw leven toch op een afstand blijft. En geliefden, dat kan zo niet doorgaan. Want u ziet het bij de Heere Jezus: hoe langer Hij preekt, hoe meer de mensen aan Hem geërgerd worden. Waarom ? Omdat het kruis zich steeds meer begint af te tekenen in Zijn prediking, omdat Hij steeds meer betoont geen aards koning te zijn, bij wie geen aards voordeel te verwachten is. Dat is de rots, waar Judas zich op te pletter gelopen heeft. Judas die wilde groot worden met Jezus. Hij dacht: Jezus koning en ik minister van financiën, dan gloriëren we beiden. Maar toen Jezus naar het kruis ging, toen zei Judas: daar is voor mij geen eer aan te behalen. Daar schiet je niets mee op volgeling van Jezus te zijn, je gaat de dood in. Toen paste hij ervoor. En toe zei hij tegen de oversten van het volk, waar hij gemeen spel mee maakte: wat wilt ge me geven ? Dan zal ik Hem aan u overleveren. Wat wilt ge me geven ? Jezus is mij niets meer waard. Wat is Hij u waard ? Ik ben in Hem teleurgesteld. Ge kunt Hem van me krijgen; dertig zilverlingen, de prijs van een slaaf. Daar hebben ze Jezus voor verkwanseld. Welnu geliefden, meen niet dat deze zonde in ons hart niet kan opkomen. God weet hoe menigmaal we Jezus verkocht hebben voor minder dan dertig zilverlingen. Hier voor een vriend en daar voor een vriendin, hier voor een lekker zaakje en daar voor een dik winstje. In ons persoonlijk en in ons huiselijk en in ons kerkelijk leven. Ik zeg, het is in het boek des Heeren geschreven hoe menigmaal we de zijde van de zonde, van de wereld, van onszelf gekozen hebben, waardoor Hij smaadheid ontving en aangedaan werd, waardoor Hij verworpen werd. Als Hij ging spreken van Zijn kruis, over Zijn gebroken vlees, over Zijn vergoten bloed, dan wandelden velen niet meer met Hem. Ze gingen terug. En dan stelt Hij het op scherp, ook in het hart van Zijn discipelen, dan zegt Hij: Gijlieden, wilt gijlieden ook niet weggaan ? U ziet, er is geen eer bij Me te behalen. En dan blijkt hun uit God geboren zijn. Dan zeggen ze: tot Wie, tot Wié zullen we heengaan ? Gij hebt

de woorden des eeuwigen levens. Gij draagt de sleutel tot het waarachtig geluk. Gij alleen kunt ons wederbrengen tot God. Wij schuilen bij U ! Zo schuilen ze in onbegrepen redenen bij de Heere Jezus Christus. Maar geliefden, als u dit woord leest, dan zou u denken dat er totaál niemand in de hemel zal komen. Want er staat radikaal: Hij is gekomen tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Zal de hemel dan leeg blijven ? Zal Zijn offer dan tevergeefs zijn ? Ach, ge weet beter, daar zullen er zijn. Op een andere plaats staat: dan zullen ze komen van oosten en van westen, en ze zullen met Abram, Izak en Jakob aanzitten aan de ronde tafel van de bruiloft des Lams. Als het volk der Joden Hem dan als volk uitwerpt, dan zal Hij met Zijn Evangelie naar de heidenen gaan. En zo is Hij tot ons gekomen. Zo komt Hij ook vanmorgen tot ons. En er staat: Máár..... O, dat Goddelijk maar ! Ons maar deugt meestal niet. Ons maar is altijd een maar van opstand, van wederstand, van tegenspreken, van ongeloof. Maar dat Goddelijk maar ! Allen verloren, állen van Mij afgeweken, niemand die naar God vraagt, niet tot één toe....

Máár, maar zovelen Hem aangenomen hebben. Zovélen, hoort u wel ? O, het kuddeke van Christus is maar een klein kuddeke, de meeste mensen gaan verloren. Maar dat kleine kuddeke, dat zijn er toch vélen. Er staat niét zo wéinigen Hem aangenomen hebben. Daar staat toch: zovélen Hem aangenomen hebben.

Het zullen er dan ondanks de zonde en het ongeloof toch nog 144.000 zijn en een schare die niemand tellen kan uit alle geslachten, volken en natiën. Maar zovelen Hem aangenomen hebben. Ze hebben Hem aangenomen. Daar zijn dus anderen, die Hem aannemen. Aannemen, dat is niet zozeer een zaak van kennis, dat is niet zozeer een zaak van inzicht. Dat is niet alleen een zaak van verstandelijk overleg, maar aannemen, het staat in het verdere van de tekst, namelijk, die in Zijn Naam geloven. Dus Jezus aannemen, je kan ook zeggen: dat is in Jezus geloven. En nu is geloven hoofdzakelijk een zaak van ons hart. Geloven, dat kunnen we alleen maar wanneer we ons leven verliezen. Geloven, dat kan je nooit als een staand mens. Geloven doe je altijd als je in het stof ligt neergebogen. Zolang we hier op aarde zijn is geloven altijd de kracht van de Heilige Geest, die opstijgt tot God uit mijn gebroken ik, uit mijn verloren ik, uit de nood van mijn leven, waar niemand uit redden kan. Geloven is iets onmogelijks voor een mens die niet uit God geboren is. Die kan ergens wel godsdienstig zijn, maar hij kan niet geloven. Hij kan de waarheid wel toestemmen, al redekavelend overleggen dat de waarheid waarheid is, maar het gaat buiten zijn hart om. Het wezenlijke van zijn leven wordt er niet door veranderd, omdat hij in feite innerlijk niet sterft en innerlijk niet leeft. Dus denk er nu om, als hier staat: zovelen Hem aangenomen hebben, dan betekent dat dus niet enkel een verstandelijke toestemming van de gekende waarheid, maar dan betekent dat een in Hem geloven, ten koste van jezelf. Geloven is trouwens altijd ten koste van jezelf. Wie gelooft, geeft God de eer. Wie gelooft, bekent zichzelf als waardeloos en nietig en zondig

en verloren, al de geboden van God overtreden, geen van dezelve onderhouden, nog steeds tot alle kwaad geneigd. O God ! er komt nooit meer wat van me terecht ! Maar ik geloof. Heere, ik geloof, dat Gij goddelozen rechtvaardigt. Ik geloof dat Gij zondaren aanneemt. Ik geloof dat Gij om Christus' wil ook mij, de allerellendigste, de allergrootste der zondaren niet eeuwig zult laten in het verdriet. O mijn God, U zal ik eeuwig loven, omdat Gij het hebt gedaan. Zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden. Hier wordt dus een onderscheid gemaakt, ik zeg niet een scheiding, tussen het geloven in Hem en tussen het macht ontvangen kind van God te worden. Ik weet, in de wedergeboorte, de vernieuwing door de Heilige Geest, vindt het in potentie, in beginsel beide plaats. Als God met Zijn Heilige Geest een zondaar levend maakt, maakt Hij hem van een kind der wereld een kind Gods en worden we in feite tot Gods kinderen aangenomen. Maar daar wordt hier nu niet over gesproken. Hier gaat het over dat macht ontvangen een kind van God te worden met medeweten van ons eigen hart, dus in de oefening van het geloof. En dan gaat geloven voor het macht ontvangen een kind Gods te worden. Ik zeg, het gelóven. Daar zijn mensen, oprechte kinderen van God, getrokken uit de duisternis tot het wonderbaar licht van God, die diepe smart hebben over hun zondige leven, die diépe smart hebben over hun ongelijkvormig, aan God ongelijkvormig bestaan, en die tóch aan de andere kant niet durven zeggen: ik ben tot een kind van God aangenomen. O, dit is de gewone weg in het leven van Gods kinderen. Het tijdgeloof, en de huichelaar en de nabijkomend christen, die weet zulks meestal van de ene op de andere dag. Ze hebben grote benauwdheden meegemaakt en ze hebben een tekst gekregen en nu zijn ze van de ene op de andere dag van een arm verloren zondaar een bevestigd kind van God geworden. En geliefden, zonder te twisten met de almacht van God, want ik weet hoe dat de Heere sommigen op zo plotselinge wijze van hun zaligheid verzekeren kan, moet ik u ook zeggen: dit is niet de gewone weg die God met Zijn volk houdt. De gewone weg die God met Zijn volk gaat, dat is de weg door de woestijn, een lange woestijnweg, waar ze aan zichzelf bekendgemaakt aan zichzelf moeten sterven, opdat ze alleen op de beloften leren leven. Jaren en dagen tobben ze soms tussen hoop en vrees, komen ze telkens weer opnieuw aan de voeten des Heeren als een arm verloren zondaar, maar worden ook van stap tot stap bevestigd en geoefend, dat de Heere niet verlaten zal het werk dat Zijn hand begon. Ik weet wel, hier haalt de wereld de neus voor op. Hier zegt de wereld van: dit zijn mensen die leven zo zwáár en zo móeilijk, ze hebben zo'n nare godsdienst. Maar vergis u niet, u ziet de buitenkant maar. U kunt het hart niet zien, want dán zou u zien, dat de mensen die zo vaak wenen en klagen, die zo dikwijls schreien naar God, die zo menigmaal in twijfel staan of dat hun werk waarheid is, die soms nachten doorbrengen met klagen en hun ziel tot God opheffen, dan zult u zien dat deze mensen toch een hoop hebben, een levende hoop op God, door Gods toezeggingen levendgemaakt, door de

Heere Zelf in hun hart gelegd. Maar vanwege de macht van het ongeloof, vanwege de kracht van de zonde die in hen woont, vrezen ze dat het niet van God is, vrezen ze menigmaal, dat ze zichzelf bedriegen. Dat baart die strijd. Maar dat brengt ons ook steeds nauwer en steeds dichterbij de Heere, om te zeggen tot de Heere: Heere, spreek Gij dan tot mijn ziel: Ik ben uw heil. Zie geliefden, dat zijn die de Heere oefent. Zovelen Hem aangenomen hebben, zovelen tot Hem gekomen zijn, die, staat er, heeft Hij mácht gegeven. Dat woord macht, dat betekent récht; die hebben het voorrecht van God gekregen om kinderen Gods te worden. Natuurlijk niet: te worden, in het verschiet, maar: al gelovende te worden, al gelovende bevestigd te worden dat ze kinderen van God zijn; door die verzekeringen van God de Heilige Geest, wanneer de Heere zulke betraande en bedroefde en ellendige zondaren bij tijd en wijle uit het Woord van God wil verzekeren, dat Hij het stempel erop drukt; dat ze hier mogen lezen, wat er hier in hun hart gebeurt. En dan zeggen ze: o God, hier staat het. Hier staat het wat ik hier in mijn hart ervaar. Dan getuigt die Geest met onze geest, dat we kinderen van God zijn. Dan wordt die Bijbel ons zo lief. Dan is het onze spijs, dan is het een lamp voor onze voet en een licht op ons pad. Dan kunnen we niet buiten het Woord van God, en zeggen we: Uw Woord kan mij, ofschoon ik alles mis, door zijn smaak én hart én zinnen strelen. Dat Woord, dat werpt ons terneer, maar dat Woord, dat richt ons ook op. Dat Woord sluit alle mogelijkheid van onze kant uit, maar dat Woord openbaart de heerlijke zaligheid, die in Christus Jezus is. O en als we dan Hem mogen leren kennen, om Wiens wil God ons barmhartig is en we in Zijn doorboorde handen en van Zijn met doornen omkranst hoofd Gods liefde mogen aflezen; Die in ónze plaats wilde staan, Die om onzentwille in het gerichte Gods gestaan heeft; geliefden, dan hebben we een hemel op aarde. Dan begint hier op aarde reeds die eeuwige blijdschap waar we straks volmaakt mee vervuld zullen worden; die blijdschap waardoor wij hier op de aarde reeds zeggen:

Weg wereld, weg schatten,
gij kunt niet bevatten,
hoe rijk dat ik ben.
Ik heb alles verloren,
maar Jezus verkoren,
Wiens eigen ik ben.

Wanneer het geloof gelooft, zeg ik, dan hebben we van God een macht, een recht, een voorrecht om kinderen van God te mogen zijn, en om daarvan te mogen genieten in het strijdperk van dit leven. Namelijk die in Zijn Naam geloven. En dan vervolgt Johannes, dan zegt hij: ze zijn niet geboren uit den bloede, niet uit de wil des vleses, niet uit de wil des mans, maar ze zijn uit God geboren. Die Hem aangenomen hebben, die dus in Hem geloven, die moeten, en dat doen ze ook niet, die moeten dat geloven in Hem en dat

aannemen van Hem niet toeschrijven aan hun eigen kracht of godzaligheid, maar die in Hem geloven, die zijn uit God geboren. En zomin als een mensenkind zichzelf doet geboren worden, we zijn in onze geboorte lijdelijk, we worden geboren, zo kan ook niemand in het geestelijke zichzelf wederbaren. Een mens doet er wel vele pogingen toe. Hier staat ook: ze zijn niet uit den bloede. Hier bedoelt Johannes mee: de Joden roemden: wij zijn Abrahams kinderen en wij zijn nooit dienstbaar geweest. De genade gaat van Abram op Izak, op Jakob

over, en wij zijn hun kinderen. Wat wil je nog meer ?

Zo waren er, en zo zijn er duizenden, die van hun kindschap Gods niet meer weten te vertellen als: ja, we zijn in de kerk geboren; we hadden ouders die belijdenis gedaan hadden, gelovige ouders dus, en daarom zijn wij ook kinderen van God. Over persoonlijke verandering en van hartelijke bekering tot God, dat lijkt iets van vroeger dagen, een antiquiteit, waar je misschien je grootvader nog wel eens over hoorde spreken. Maar in de verlichte eeuw waarin wij leven toch niet nodig. Hier staat: die uit God geboren zijn, dat zijn niet de mensen die uit den bloede zijn; die zeggen: wij zijn Abrahams kinderen, want we hadden een gereformeerde vader en moeder en grootvader en grootmoeder en we zijn altijd trouw in de gemeente geweest tot aan de dag van vandaag. O Johannes, die heeft gezegd: róemt u daarop ? Denkt u dat u dáárom een kind van God bent ? God kan uit deze stenen Abraham kinderen verwekken. Dacht u dat God die bloedlijn nodig heeft, om u als kind aan te nemen ? Nee geliefden, dat is een onhoudbare grond. Zeker, het behaagt God menigmaal om het gouden koord van Zijn Verbond door te trekken in de lijn der geslachten.

Ik ben de God van Abraham en de God van Izak en de God van Jacobs ! Ja, Gode zij dank, dat kan tot veel sterkte zijn ook in de opvoeding, dat God een God des Verbonds is, dat Hij altijd weer degenen die Hem vrezen, die niet trouweloos zijn wetten zullen schenden en die Zijn Verbond niet zullen verwerpen, ook om diezelfde genade waarmee Hij Abraham uitgeleid heeft, gedachtig te zijn en hun God te willen zijn tot in het duizendste geslacht, zegt de Heere. Nee, daar hoeft u niet bang voor te zijn, God zal getrouw zijn, Hij zal niet liegen. Maar wij zijn ontrouw en als wij Abrahams werken niet doen en als wij Abrahams geloof niet hebben, en als wij met Abraham niet verlaten land, volk en maagschap in geestelijke zin, om álles prijs te geven om des Heeren wil, dan zijn we Abrahams kinderen niet, al beroemen we er ons duizendmaal op dat we naar het bloed afstammen van een godvrezende vader of een godvrezende moeder. Niet uit den bloede, noch uit de wil des vleses. Is dat ook mogelijk ? Uit de wil des vleses geboren te worden, te geloven ? Jazeker geliefden, dat is ook mogelijk, maar dan blijft het toch altijd een vleselijk zaakje. Want het vlees komt nooit boven het vlees uit. Het vlees komt nooit boven ónszelf uit. Het blijft altijd een zaak van mij. Mijn hele godsdienst draait ten diepste om mezelf, als ik uit het vlees geboren ben. En dat kan door ernstige prediking, dat kan door aanrading van andere mensen,

dat kan door onderzoek van de Schrift, een rationele omkeer, een verstandelijke bekering, waar ik van zeg: ja, het kan niet langer zo, het moet zó gaan; maar het blijft, zeg ik, een zaak van mezelf. Nooit God de eer, nooit God verheerlijkt, nooit hartelijk voor Gods oog, nooit alleen op God vertrouwt; het blijft altijd én, én. Hij wassen en ik ook wassen; Hij meerder worden, maar dan ik ook meerder worden. Hij de eer, maar dan ik met Hem triomferen. Ik heb u straks het voorbeeld genoemd van een Judas, die eraan ten gronde gegaan is. Uit het vlees geboren. Een vleselijke godsdienst. Vanzelf kent u dan ook niet de strijd tussen vlees en Geest, want u hebt de Geest niet. Er is wel een gezapig rusten in hetgeen in de Bijbel geschreven staat, maar u kent niet de worsteling, het omkeren van uw kroon, omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd. Dat wil zeggen die totale ontleding van uzelf, zodat u met een leeg hart en met een schreiende ziel en met een hemelhoge schuld gered moest worden, dat God er in uw leven eens een keer aan te pas moest komen, dat u zegt: o God, nu heb ik het zo verzondigd, hier kan mijn vlees het nooit meer goed maken. Al ging ik vanaf vandaag op de knieën, al bad ik 24 uur achter elkaar, dit kan geen mens meer goed maken. Hier moet genade aan te pas komen. Help me, o God help ! Ik zeg, die zo spreken zijn niet uit het vlees geboren. Maar een vleselijke godsdienst kan altijd zichzelf redden, ziet altijd nog wel ergens een deur om door weg te vluchten, komt nooit boven het vlees uit en kent de strijd tussen vlees en Geest niet.

Ze zijn niet geboren, staat er, uit de wil des mans. Dat wil zeggen, ze zijn niet verwekt, niet geboren uit de wil des mans, ze zijn niet door anderen godsdienstig gemaakt. Kan dat dan ook ? Jazeker, dat gebeurt nogal. Dat gebeurt nogal. Wanneer er die machtige meetings gehouden worden, en daar een gloedvolle prediker de mensen oproept naar de knielbank te komen, dan komen er soms, 10, 20, 300. De praktijk heeft bewezen dat er bitter weinig van overblijft. Waarom ? Ze zijn door de wil des mans herboren, ze zijn door aanraden van een ander tot bekering gekomen. Maar de Geest werkte niet in hun hart. Maar pas op, nu zeg ik niet dat de Heere geen dienaren des Woords gebruikt, juist wél ! Want Paulus zegt: het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord van God. Als je bekeerd wil worden, dan moet je in de kerk komen. Ds. Fraanje zei vroeger al: als je nat wil worden, jongens en meisjes, dan moet je in de regen gaan lopen. En als je bekeerd wil worden, dan moet je in de kerk komen. Dat is een eenvoudige, maar een echte waarheid overeenkomstig het Woord van God, maar hoed je ervoor dat je je niet door een mens zou laten bekeren; de welsprekendste prediker kan je hart niet bekeren, hij is slechts een instrument in de hand van God. Onthoud dat. Niet uit de wil des mans. Maar waar dan wel uit ? Wel, er staat, uit GóD geboren.

En ach, wat is dat nou, waaraan kun je dat nou weten of je uit God geboren bent ? Wat is dat nou, uit God geboren worden ? Nu, geliefden, als je uit God geboren wordt, laat ik het heel eenvoudig zeggen, dan ga je op God gelijken. Vader Cats, die dichter, zegt: er is geen kind zo raar, of het aardt naar moêr of

vaër. En dat geldt ook voor die geestelijke kinderen, voor die kinderen van God. Als je uit God geboren wordt, dan ga je de trekken van God in je leven vertonen. Zo was het in het paradijs. Adam was gemaakt naar het beeld van God. Hij openbaarde God in zijn leven, hij had lief als God, hij hield de wet als God, hij kende als God. Zo wordt het nu ook in de wedergeboorte; ik weet wel, zolang we in dit leven zijn: niet volmaakt, maar dan toch in beginsel. In beginsel uit God geboren. Dat wil zeggen: dan gaan we dus de trekken van Gods beeld weer vertonen. Dan krijgen we hier in dit leven oprechte gemeenschap met God. Dan worden we ándere schepselen en dan worden we vreemdeling op deze wereld en dan krijgen we een strijd in ons leven. Want als God ons doet wedergeboren worden, dan gaan we, zeg ik, vanaf dat ogenblik wel op God lijken; maar zolang we in deze wereld zijn lijken we ook nog op onszelf en op de wereld, we dragen ook een oude natuur om, een zondige natuur, een wereldse natuur, en dat geeft ons strijd, dat geeft zo'n benauwing, omdat dat ongelooft en die wereldse, die aardse natuur, het vlees genoemd, vaak nog zo sterk is hier beneden. Maar geliefden, en laat dat dan de troost zijn voor degenen die uit God geboren zijn: dat wat uit Gód geboren is, dat zal de wereld overwinnen, het vlees overwinnen, de wéreld overwinnen. Ik heb met....., ja, wat zal ik zeggen, met innerlijke ontroering heb ik het laatste testament gelezen van Ir. van Dis; u zult het ook wel gelezen hebben. Ja, dat doet je toch wat. Dan zeg je, als zo'n man die zijn hele leven verguisd is, die zijn hele leven eenzaam gestaan heeft, als zo'n man in zijn laatste rede een ganse volksvertegenwoordiging, de hele eerste kamer, en daarin het ganse volk, aanspreekt en daarin zegt: Mensen, dit is mijn geloof: ík was verloren, maar God heeft mij gevonden. Jezus Christus zal overwinnen, en allen die in Hem geloven zullen tot in eeuwigheid overwinnaars zijn ! Wat een getuigenis hè ? Hier moet zelfs de meest brute goddeloze het hoofd bij laten zinken. Want die heeft geen verwachting. Al hebben we op aarde straks een paradijs; het komt er niet, want oorlogen en geruchten van oorlogen, die zullen vermeerderen, zegt Jezus, naarmate de dag van Mijn wederkomst nadert. Maar al zou er een paradijs op aarde zijn, wat hebben we dan nog ? Als we Gód niet hebben, dan leven we 70 of 80 jaar en dan vergaan we, dan keren we tot het stof en onze ziel die zinkt dieper weg dan het graf, met de rijke man in het eeuwige verderf. Maar als we uit Gód geboren zijn, als we gemeenschap met God hebben door het geloof, al is dan de strijd nog zo erg, al zijn dan de zonden nóg zo veel, al schreien we dan vele tranen, al zijn we dan in hópe zalig, maar dan heeft God gezegd: dan zullen we de wereld overwinnen; dan hebben we de Heilige Geest, Die nooit meer van ons wijken zal, dan hebben we de Heere niet alleen nodig tot afwassing van onze gemaakte schuld, maar dan hebben we de Heere ook nodig om dagelijks in Zijn Wezen te mogen wandelen. O, dan is het mijn grootste smart als ik ongelijkvormig ben aan het beeld wat Christus vertoont, als ik maar niet buigen wil, en als ik mijn recht maar wil handhaven, en als ik het maar bij het goede eind wil hebben, en als ik maar meer wil zijn dan die

ander, Nee, daar stérf ik aan, daar gaan we kapot aan, daar gaan we innerlijk aan dood. Maar als Hij ! Dat buigen ! Als Hij gescholden werd, schold Hij niet weder, en als Hem leed gedaan werd, dreigde Hij niet. Hij gaf het over in de hand van Die, Die rechtvaardig oordeelt. Om zó te wandelen, om onszelf te verloochenen, onze Heiland te belijden in een nieuw godzalig leven. Geliefden, dat is het begin van de hemel. Als we zó mogen opwassen, ook in dat héilige leven, dan gaan de poorten der gerechtigheid steeds wijder voor ons open. Dan wordt die glans van die hemelse majesteit steeds meer in ons hart gezien, dan moet de duisternis eindelijk wijken. Dan doden we de leden die op de aarde zijn, dan mogen we door de Geest van Christus als nieuwe schepselen wandelen. Wel, die nu zó uit God geboren is, die zal in eeuwigheid niet meer sterven. Bent u op een andere wijze tot verandering gekomen, hetzij uit den bloede, hetzij door de wil des vleses, hetzij door de wil des mans, beken dan heden het tekort ! Belijd het; schreeuw het voor God uit; zoek uw toevlucht alleen onder Zijn vleugelen. Dat geldt voor u en voor mij, want de dag nadert dat Hij, Jezus Christus Zelf, ten laatste Zijn taak vervullen zal, en die als de grote Sleuteldrager sleutels van dood en hel, maar ook de sleutels van het eeuwige leven, van de hemelpoort, in Zijn hand omklemd heeft. En dan zullen ze gaan, die hier op de brede weg gewandeld hebben, door die wijde poort naar het eeuwige verderf. En daar is geen redding meer mogelijk. En dan zal het het ergste zijn voor de Zijnen; de Zijnen tot wie Hij gekomen is en die Hem niet hebben aangenomen. Wee Chorazin, wee Kapernaüm, wee Bethsaïda, tot de hemel toe verhoogd, tot de hel toe zult ge nedergestoten worden.

Maar het zal ook tot verwondering zijn voor die schare, die in het dodelijkst tijdsgewricht gezegd heeft: Heere, tot wie zullen we heengaan ? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens!

Dan zal Hij zeggen: Kom in, gij goede en getrouwe dienstknecht, ge waart over weinig getrouw, over veel zal Ik u zetten. Dan zal Hij de sleutel van Zijn schouders nemen, en Hij zal de zalen van het eeuwige licht voor ons openen. En buiten zullen zijn de honden, de tovenaars, de dronkaards, de waarzeggers, de ongelovigen en de hoereerders. Maar dan:

Dan ga ik op tot Gods altaren,
Tot God, mijn God, de bron van vreugd.
Dan zal ik juichend stem en snaren,
Ten roem van Zijne goedheid paren,
Die na kortstondig ongeneugt,
Mij eindeloos verheugt.

Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.